

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) J. L.**, nar. „X“, **b) H. L.**, nar. „X“, oba bytem „X“, oba zastoupeni obecným zmocněncem Bc. J. B., bytem „X“, **proti žalovaným: 1) Agentuře ochrany přírody a krajiny České republiky, Správa chráněné krajinné oblasti Labské pískovce a Krajské středisko Ústí nad Labem**, se sídlem v Děčíně IV, ul. Teplická č. p. 424/69, PSČ 405 02, **2) Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10 - Vršovice, ul. Vršovická č. p. 65, PSČ 100 01, v řízení o žalobě proti závaznému stanovisku žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013, č. j. 00433/LP/2013/AOPK, a proti rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 22. 5. 2014, č. j. 474/530/14 13640/ENV/14,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se o d m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobcům **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,-Kč, který jim bude vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali k poštovní přepravě dne 31. 10. 2014 prostřednictvím svého společného obecného zmocněnce u zdejšího soudu společnou žalobu, kterou soud obdržel dne 3. 11. 2014 a v níž žalobci jednak brojili proti závaznému stanovisku žalovaného ad 1) Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správa chráněné krajinné oblasti Labské pískovce a Krajské středisko Ústí nad Labem, ze dne 20. 2. 2013, č. j. 00433/LP/2013/AOPK, kterým bylo vydáno dle ust. § 12 odst. 2 a ust. § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nesouhlasné závazné stanovisko s umístěním stavby rodinného domu na p.p.č. 69/3 v k. ú. Maxičky, a jednak v předmětné žalobě žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného ad 2) Ministerstva

životního prostředí ze dne 22. 5. 2014, č. j. 474/530/14 13640/ENV/14, kterým bylo v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor stavební úřad, ze dne 25. 11. 2013, č. j. OSU/102278/2013/Ub, rozhodnuto o tom, že výše citované stanovisko žalovaného ad 1) se potvrzuje.

Žalobci se tedy předmětnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhali soudního přezkumu nesouhlasného závazného stanoviska žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 a rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 22. 5. 2014. Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou těchto napadených rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, která jsou z přezkumné činnosti soudu vyloučena. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobci v obou případech napadli „rozhodnutí“ žalovaných správních orgánů, která spadají pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., tj. že se jedná o „rozhodnutí“, která nejsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jimi nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobců.

Při učinění závěru o výluce ze soudního přezkumu ve vztahu k nesouhlasnému závaznému stanovisku žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 soud vycházel ze skutečnosti, že toto stanovisko vydával žalovaný ad 1) jakožto dotčený orgán v režimu ust. § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), na základě žádosti žalobců o závazné stanovisko k výstavbě rodinného domu na p.p.č. 69/3, 69/1 a 72 v k. ú. Maxičky. Zda závazné stanovisko vydané ve smyslu ust. § 149 správního řádu je rozhodnutím, jímž se mění, zakládají, ruší či závazně určují práva a povinnosti žalobců podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo jde-li o úkon správního orgánu, který tyto definiční znaky nesplňuje a na který proto dopadá výluka podle ust. § 70 s. ř. s. se výslovně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2434/2011 a také na www.nssoud.cz. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom v tomto rozsudku vyslovil, že „...Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě

nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“ Na tento sjednocující judikát pak navazují i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy z nedávné doby lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 As 64/2012 – 21, který je dostupný na www.nssoud.cz a který bez dalšího přejal výše citované závěry rozšířeného senátu ohledně soudního (ne)přezkumu závazných stanovisek. V daném případě soud neshledal jediný důvod, proč by právě předestřená judikatura plně nedopadala i na předmětné nesouhlasné závazné stanovisko žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 a proč by ohledně něj neměla být dána výluka ze soudního přezkumu.

Při učinění závěru o výluce ze soudního přezkumu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 22. 5. 2014 soud vycházel ze skutečnosti, že dotyčné vyjádření je třeba rovněž považovat za akt, který není rozhodnutím popř. úkonem ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., protože se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují subjektivní práva nebo povinnosti žalobců, a proto na něj taktéž dopadá výluka podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s., a to ze stejných důvodů, jaké soud dovodil ve vztahu k nesouhlasnému závaznému stanovisku žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013. Je tomu tak proto, že toto rozhodnutí žalovaný ad 2) rovněž vydával v režimu ust. § 149, v daném případě dle odst. 4, správního řádu jakožto nadřízený správní orgán žalovaného ad 1). I na rozhodnutí žalovaného ad 2) se tudíž plně vztahují závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v jeho již výše citovaném rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, a také na něj navazující judikatura Nejvyššího správního soudu v podobě např. shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 As 64/2012 – 21.

V této souvislosti je třeba uvést, že žalobci již jednou žalobou evidovanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 65/2013 brojili proti výše citovanému nesouhlasnému závaznému stanovisku žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 spolu s vyjádřením žalovaného ad 2) ze dne 12. 4. 2013, č. j. 441/530/13 1526/ENV/13, které bylo poskytnuto k podnětu žalobců k přezkumu dotyčného závazného stanoviska a v němž žalovaný ad 2) podrobně předestřel důvody, proč podnětu žalobců nelze vyhovět. Předchozí žaloba žalobců byla přitom soudem odmítnuta usnesením ze dne 22. 5. 2013, č. j. 15 A 65/2013 – 22, které nabylo právní moci dne 14. 6. 2013 a které nebylo napadeno kasační stížností žádným z účastníků řízení. Dále je třeba zdůraznit, že v odmítavém usnesení ze dne 22. 5. 2013, které bylo vystavěno na v zásadě identických závěrech jako v této věci, byli žalobci výslovně soudem poučeni o tom, že mají možnost podrobit soudnímu přezkumu dotyčné nesouhlasné závazné stanovisko žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 v rámci konečného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Přes toto soudem udělené poučení žalobci však v předmětné žalobě opět nebrojili proti konečnému rozhodnutí stavebního úřadu, v daném případě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12. 9. 2014, č. j. 17/UPS/2014-11, když toto rozhodnutí žalobci neuvedli jako rozhodnutí, vůči němuž předmětná žaloba směřuje, neboť jej toliko zběžně zmínili v odůvodnění žaloby a přiložili do četných příloh žaloby. Za žalobou napadená rozhodnutí žalobci výslovně uvedli jednak nesouhlasné závazné stanovisko žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 a potvrzující rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 22. 5. 2014, čemuž pak i korespondoval žalobci užitý název žaloby „Žaloba proti závaznému stanovisku správního orgánu“, dále koncipované odůvodnění žaloby a v neposlední řadě i žalobní petit obsažený v závěru žaloby.

V daném případě tak žaloba jednoznačně a nezaměnitelným způsobem vymezovala předmět řízení, nebyla vnitřně rozporná či zmatečná, takže soud neshledal zákonné podmínky pro vydání výzvy k odstranění vad žaloby ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. za účelem vymezení předmětu řízení, když žaloba vykazovala veškeré náležitosti, které jsou vyžadovány v ust. § 37 odst. 3 s. ř. s., jež pojednává o základních náležitostech podání včetně žalob, jež směřují k soudu, a také ve smyslu ust. § 71 s. ř. s., jež pojednává o náležitostech žaloby proti rozhodnutí čili žaloby podané dle ust. § 65 a násl. s. ř. s. Pobídka soudu k věcně správnému vymezení žalobou napadeného správního rozhodnutí prostřednictvím výzvy k odstranění vad žaloby ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. by zjevně přesahovala zákonný rámec poučovací povinnosti soudu ve správním soudnictví ve vztahu k účastníkům řízení tak, jak je vymezen v ust. § 36 odst. 1 s. ř. s., v němž je zakotveno, že soud poskytuje účastníkům pouze v nezbytném rozsahu poučení o jejich procesních právech. Tento závěr ostatně potvrdil i např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 6. 1997, sp. zn. I. ÚS 63/96, který je dostupný na www.usoud.cz a v němž bylo vysloveno, že do poučovací povinnosti soudu nepatří návod, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, nýbrž jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů neshledává nesouhlasné závazné stanovisko žalovaného ad 1) ze dne 20. 2. 2013 ani rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 22. 5. 2014 rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., jsou tyto správní akty s poukazem na ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeny, a proto soud byl nucen konstatovat, že žaloba proti nim je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Soud tudíž žalobu v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. odmítl.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

A protože žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud podle ust. § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, ve výroku usnesení ad III. rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč žalobcům, který jim bude vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová